

משהו להגן עליו – אלבוס דמבלדור

הארי נעמד לפני הגרגוילים ששמרו על הכניסה למשרד המנהל – לא, המנהלת. הוא זומן על ידי פרופסור סיניסטר, שאמרה לו שזה מצב חירום, אבל הפתח לא נפתח בשבילו.

ניסוי הראה שאבן החכמים קיבעה שינוי צורה כל שלוש דקות וחמישים וארבע שניות בקביעות, ללא התחשבות בגודל העצם ששונה. רק פעם אחת, כשהארי החזיק את אבן החכמים והאיר עליה עם הפנס החזק ביותר שלו בארון חשוך במיוחד, הארי חשב שראה מערך של נקודות זעירות בתוך גוש זכוכית הארגמן: אבל הארי לא הצליח לראות אותו שוב, ועכשיו חשד בעצמו שהוא דמיון את זה. לאבן לא היו כוחות אחרים שהארי יכול היה לזהות, והיא גם לא הגיבה על כל ניסיון לפקודה מחשבתית.

הארי הקציב לעצמו זמן עד למחרת בצהריים כדי להבין איך להתחיל להשתמש באבן בלי שתילקח על ידי מישהו אחר, מנסה לא לחשוב על מה שעדיין קורה, מה שתמיד קרה, בינתיים.

באיחור של עשר דקות, מינרווה מקגונגל הופיעה, נעה בצעד קל. ידיה היו מלאות בניירות, והיא שוב חבשה את מצנפת המיון.

הגרגוילים, עם צליל קצר של אבן נגררת, קדו לפניו קידה עמוקה.

"הסיסמה החדשה היא 'ארעיות', אמרה מינרווה לגרגוילים, והם פסעו הצידה. "אני מצטערת, מר פוטר, אני התעכבתי –"

"מובן."

מינרווה עלתה על המדרגות הלולייניות הארוכות, מטפסת במקום לחכות שיעלו אותה, והארי בעקבותיה.

"אנחנו נפגשים עם אמיליה בונז, מנהלת המחלקה לאכיפת חוקי הקסם; עם אלאסטור מודי, איתו כבר נפגשתי; ועם ברטמוס קראוץ', מנהל המחלקה לשיתוף פעולה בינלאומי בקסמים," מינרווה אמרה תוך כדי עליה במדרגות. "הם היוורשים של דמבלדור באותה מידה כמוך או כמוני."

"איך – איך הולך להרמינוני?" להארי לא הייתה הזדמנות לשאול עד עכשיו.

"פיליוס אמר שהיא נראית מאוד מזועזעת, מה שלא מפתיע, אני מניחה. היא שאלה איפה אתה, נאמר לה שבמשחק הקווידיץ', היא שאלה איפה אתה באמת, וסירבה לדבר עם אף אחד על מה שקרה עד שיותר לה לדבר אתך. היא נלקחה לקדוש מנגו, שם," המנהלת נשמעה עכשיו קצת מוטרדת, "אבחון קסום סטנדרטי הראה שגברת גריינג'ר הינה חד קרן בריאה, במצב גופני מצוין פרט לכך שהרעמה שלה הייתה זקוקה לסירוק. הקסם שמזהה קסמים פעילים זיהה בכל פעם שהיא באמצע שינוי צורה לצורה אחרת. היה שושואיסט שהיה שם לפני שפיליוס, אה, סילק אותו. הוא ביצע כמה לחשים שהוא כנראה לא היה צריך לדעת, והכריז שנשמתה של הרמינוני בריאה לגמרי, אבל במרחק של לפחות קילומטר מהגוף שלה. באותו רגע המרפאים הבכירים ויתרו, והיא כרגע לבדה בתא עם העכברושים והזבובים –"

"היא מה?"

"אני מצטערת, מר פוטר. זה ביטוי בשינוי צורה. העלמה גריינג'ר נמצאת בתא מבודד שבו יש כלוב עם עכברושים מבויתים וקופסה של זבובים שיולידו צאצאים תוך יום. ההיגיון אומר שלא משנה מה התעלומה שבבסיס חזרתה לחיים, היא השאירה עקבות כלשהם שיכולים לגרום לקסמי המרפאים להניב ג'יבריש. אבל אם שום דבר לא יקרה לעכברושים או לצאצאי הזבובים יוכרז שחזרתה של העלמה גריינג'ר להוגוורטס בטוחה כבר אחרי שתקום מחר בבוקר."

הארי עדיין לא היה בטוח... לא היה בטוח בכלל, מה הרמיוני תחשוב על חזרתה לחיים, לפחות לא בנסיבות האלו. הוא לא באמת חשב שהרמיוני תצעק עליו על כך שעשה את זה לא נכון. זה רק מוחו של הארי מנסה לדמיין אותה לפי הסטראוטיפ. הארי היה מותש באמת ולא חשב לעומק כשהמציא את סיפור הכיסוי הזה, והרמיוני בטח תבין את החלק הזה. אבל הוא לא יכול לדמיין מה הרמיוני תחשוב לאחר מכן...

"אני תוהה מה העלמה גריינג'ר תחשוב על זה שהיא גם ניצחה את אתה-יודע-מי," מינרווה אמרה בהרהור, עולה במדרגות מהר מספיק שהארי כבר התנשף בנסיון לשמור על הקצב. "ועל כך שאנשים מאמינים בדברים כה מעניינים לגביה."

"את מתכוונת, בגלל שהיא כל הזמן הזדהתה בתור גאונה לימודית רגילה, ועכשיו הרבה אנשים חושבים עליה בתור הילדה-שחזרה-לחיים וכולם רוצים ללחוץ לה את היד?" שאל הארי. אפילו שהיא לא זוכרת שהיא עשתה משהו כדי להרוויח את זה. אפילו שכל זה היה עבודה והקרבה של אנשים אחרים, והיא מקבלת את הקרדיט. אפילו שהיא לא מרגישה שהיא עשתה בכלל משהו שראוי לדרך שאנשים מתייחסים אליה, והיא לא בטוחה אם היא יכולה אי פעם להיות האדם שהם מדמינים. "אלוהים, אני לא יודע, אני לא יכול לדמיין איך זה להרגיש ככה."

אולי אני לא הייתי צריך לספר את זה עליה. אבל האנשים היו חייבים משהו להאמין לו או שאלוהים יודע מה הם היו ממציאים. להרגיש אשם לגבי זה יהיה טיפשי. אני חושב.

השניים הגיעו לראש המדרגות, ונכנסו למשרד המלא בעשרות עצמים מוזרים, כולם עומדים מול שולחן גדול ומול כס מפואר שמאחוריו.

ידיה של מינרווה עברו על אחד מהחפצים, זה עם הוויברלים הזהובים, עיניה נסגרו לרגע. ואז מינרווה הורידה את מצנפת המיון ושמה אותה על מתלה הכובעים שעליו היו שלוש נעלי בית שמאליות. היא הפכה את הכיסא המפואר לכיסא מרופד פשוט ואת השולחן הגדול לשולחן עגול, סביבו צצו ארבעה כיסאות.

הארי צפה בכל זה עם כאב פתאומי מוזר בגרונו. הוא ידע, בלי שאף אחד מהם אמר משהו, שהשינוי של השולחן והכיסאות היו צריכים להיות יותר טקסיים. הרבה יותר טקסיים בשביל הפעם הראשונה שהמנהלת החדשה יושבת במשרד שלה. אבל מסיבה מסוימת, לא היה זמן, ומינרווה מקגונגל ויתרה על כל זה בשביל המהירות.

נפנוף בשרביטה של מינרווה הדליק את אש הפלו באח, תוך כדי שמינרווה ישבה בכיסא שהיה של דמבלדור.

הארי לקח במהירות את אחד הכיסאות שמסביב השולחן וישב משמאל למינרווה.

כמעט בבת אחת אש הפלו נדלקה בירוק וסובבה החוצה את אלאסטור מודי, שהסתובב עם שרביטו מורם, רואה את כל החדר במבט אחד, ואז כיוון את שרביטו להארי ואמר "אבדה קדברה".

זה קרה כל כך מהר, וזה תפס אותו בהפתעה גמורה, ששרביטו של הארי לא היה אפילו בחצי הדרך אל אלאסטור מודי כשהוא סיים את הכישוף.

"רק בודק," אמר אלאסטור למנהלת, ששרביטה היה מכוון אל אלאסטור, פיה פתוח כאילו כדי לומר מילים שלא יכלה למצוא. "וולדי היה מנסה להתחמק, לו היה משתלט על גופו של הנער אתמול בלילה. אם כי אני עדיין צריך לבדוק את הילדה גריינג'ר." אלאסטור מודי התיישב לימינה של מינרווה.

הארי חשב, באותו חלקיק שניה, לנסות ליצור זוהר פטרונוס כסוף ללא-מילים משרביטו; אבל שרביטו לא היה במקום כדי לעצור את הכישוף בזמן, אפילו לא קרוב.

טוב, אם הרגשתי בלתי מנוצח עד כה, זה יגמור עם זה. איזה שיעור מועיל לחיים, אדון מודי.

האש באח הפלו בערה בירוק פעם נוספת ומתוכה יצאה המכשפה הקודרת, הזקנה והקשוחה ביותר שהארי ראה מימיו, כמו בשר מיובש שעוצב בצורת אנוש. למכשפה הזקנה לא היה שרביט ביד, אבל היא הקרינה אווירת סמכות אשר הייתה חזקה ומוקפדת יותר משל דמבלדור.

"זאת חברת ההנהלה אמיליה בונז, מר פוטר," אמרה המנהלת מקגונגל, שחזרה לשלוותה. "אנחנו עדיין מחכים לחבר ההנהלה קראוץ' -"

"הגופה של ברטמיאוס קראוץ' ג'וניור התגלתה בין אוכלי המוות המתים," אמרה ללא הקדמה המכשפה הזקנה, תוך כדי הליכה לעבר הכיסאות. "זה לחלוטין הפתיע אותנו, ואני חוששת שברטמיאוס באבל ניכר על זה, על שתי הידיעות. הוא לא יהיה איתנו היום."

הארי שמר את רתיעתו בפנים.

אמיליה התיישבה על כיסא מימינו של מודי.

"המנהלת מקגונגל," אמרה המכשפה הזקנה, עדיין בלי היסוס או עיכוב, "שושלת מרלין הנצחית, שדמבלדור השאיר אצלי לשמירה, הלא מגיבה למגע ידי. לקסמהדרין חייב להיות כושף ראשי שראוי לאמון בהקדם האפשרי; העניינים בתוהו איום בבריטניה. את צריכה לספר לי מה דמבלדור עשה, ומיד!"

"לעזאזל," מלמל מודי, עין-הזעם שלו מתגלגלת בפראות. "זה לא טוב. לא טוב בכלל."

"כן, ובכן," אמרה מינרווה מקגונגל, בהססנות קלה. "אני לא יכולה לומר בוודאות. אלבוס - טוב, הוא בוודאי ידע שאולי הוא לא ישרוד את המלחמה הזו. אבל אני לא חושבת שהוא ציפה מהעלמה גריינג'ר לחזור מהמתים ולהרוג את וולדמורט רק שעות ספורות לאחר מכן. אני לא חושבת שהוא ציפה לזה בכלל. אני לא כל כך בטוחה מה הצוואה שלו במקרה כזה -"

אמיליה בונז חצי-קמה מכיסאה. "את רומזת שהילדה הזאת, גריינג'ר, ירשה אולי את שושלת מרלין הנצחית? זאת קטסטרופה! היא בת 12, ולא עברה את הבדיקות - אלבוס ודאי לא היה חסר אחריות עד כדי להוריש את 'השושלת' לכל מי שבמקרה הביס את וולדמורט, בלי לדעת מי הוא!"

"טוב, אם נאמר זאת בפשטות," אמרה מינרווה, תוך כדי שהיא מקמטת את הדפים שהיא לקחה איתה שהיו כרגע על השולחן. "אלבוס כן חשב שהוא יודע מי יביס את וולדמורט. הייתה נבואה

בעניין, אחת מאומתת, שעכשיו נראה שהיא לא קרתה, או – אני לא יודעת, גברת בונז! יש לי מכתב אחד למר פוטר שאני צריכה לתת לו במקרה ואלבוס מת או עזב באופן אחר, ועוד מכתב שאלבוס אמר שמר פוטר יוכל לפתוח רק אחרי שהוא הביס את וולדמורט. אני לא בטוחה מה יקרה עכשיו. אולי העלמה גריינג'ר תוכל לפתוח אותו, או אולי הוא לעולם לא יפתח –”

”חכי רגע,” אמר עין-הזעם מודי. הוא חיפש בגלימותיו ושלף שרביט אפור גבשושי שהארי זיהה; זה היה השרביט של דמבלדור, שצורתו ועיצובו היו שונים מכל שרביט אחר בהוגוורטס. מודי שם את השרביט על השולחן. ”לפני שאנחנו ממשיכים, אלבוס השאיר גם לי הוראה או שתיים. תרים את השרביט, ילד.”

הארי היסס, וחשב.

אלבוס דמבלדור הקריב את עצמו בשבילי. הוא בטח במודי. זו לא מלכודת ככל הנראה.

הארי התחיל להושיט יד לשרביט.

השרביט קפץ ועף מהשולחן לידיו של הארי. וברגע שאצבעותיו של הארי לפתו את הידית זה היה כאילו הוא שמע שיר, שיר הלל וקרוב שהדהד בראשו. גל של אש לבנה עלה מהידית ולאורך העץ, מתגבר תוך כדי תזוזה, פורץ מסופו של השרביט בריסוס אדיר של ניצוצות. דרך העץ שתחת אצבעותיו שררה תחושה של חוזק וסכנה כפויה, כמו זאב לכוד.

הארי גם קיבל רושם של ספקנות מובהקת, כאילו לשרביט יש רמה מסוימת של מודעות, והוא מתפלא איך לעזאזל הוא הגיע לידיו של תלמיד השנה הראשונה.

”בסדר,” אמר עין-הזעם מודי לעבר המבטים המבוהלים. ”אז העלמה גריינג'ר לא הייתה זאת שהביסה את וולדי. לא חשבתי כך.”

”מה.” אמיליה בונז אמרה את המילה ביובש.

עין-הזעם מודי הנהן לעברה התחשבות. ”אלבוס אמר שהשרביט ילך אל מי שהביס את אדונו הקודם. הוא לקח אותו מגרינדי הזקן, ואז אתמול וולדי הביס את דמבלדור. את צריכה שאני אסביר לך, אמיליה?”

אמיליה בונז בהתה בארי, פיה פעור לרווחה.

”אולי זה לא נכון,” אמר הארי. הוא בלע עוד חבטה של האשמה הנוראית. ”אני מתכוון, וולדמורט השתמש בי כבן ערובה, בגלל שהייתי, הייתי טיפש, ודמבלדור הקריב את עצמו כדי להציל אותי, אולי השרביט חושב שזה נחשב כהבסה שלי את דמבלדור. אמ, אבל כן הבסתי את וולדמורט. גרשתי אותו. אבל אני חושב שיותר טוב אם אף אחד לא ידע שהייתי שם.”

בי.פ. טיק. ווירר. דינג. פווט.

”זה בטח דרש חתיכת עבודה,” אמר עין-הזעם. האיש המצולק הרכין ראשו באיטיות, כמחווה של כבוד עמוק. ”אל תרגיש אשם כל כך על איבוד אלבוס ודיוויד ופלאמל, בן, לא משנה כמה אתה טיפש. אתה ניצחת בסופו של דבר. כולנו ביחד לעולם לא היינו יכולים. רק כדי לבדוק, בן, אתה ודיוויד גם השמדתם את ההורקרוקס של וולדי? ואתה בטוח היה הדבר האמיתי?”

הארי הסס, שוקל את ההשלכות האפשריות של האמון, ואת האסונות האפשריים של השתיקה, ואז נד בראשו למודי כתשובה. הוא תכנן לספר לפחות למקגונגל על מה שיש עכשיו בתוך בית הספר

שלה בכל מקרה. "וולדמורט היו... די הרבה הורקרוקסים, למעשה. אז במקום זה מחקתי את רוב הזיכרונות שלו ושיניתי את צורתו לזה." הארי הרים את ידו והצביע בשקט על אבן האזמרגד שעל טבעתו.

ספלאט. בוינג. ספלאט. ספלאט.

"הא," אמר מודי, רוכן חזרה על כיסאו. "מינרווה ואני נשים כמה אזעקות וקסמים על הטבעת הזו שלך, בן, אם לא אכפת לך. רק למקרה ואתה תשכח לשמר את השינוי יום אחד. ואל תלך לנסות לרדוף אחרי שום קוסמים אפלים, אי פעם, רק תחייה חיים שקטים ורגועים." האדם המצולק לקח ממחטה וניגב את אגלי הזיעה שהופיעו על מצחו. "אבל כל הכבוד, בחור, אתה ודיוויד ביחד, זכרוננו לברכה. זה היה רעיון שלו, אני מנחש? כל הכבוד, אני אומר."

"אכן," אמרה אמיליה בונז, שקור רוחה חזר אליה. "כולנו חייבים לשניכם חוב אדיר של הכרת תודה, אבל אני אומרת שוב שיש עניינים דחופים לגבי שושלת מרלין הנצחית."

"אני מאמינה," אמרה מינרווה מקגונגל באיטיות, "שהכי טוב הוא שאתן את מכתביו של אלבוס למר פוטר ברגע זה." בראש ערמת הדפים שלה נחה מעטפת קלף, ומגילת קלף מגולגלת חתומה בסרט אפור.

המנהלת נתנה להארי את מעטפת הקלף, והארי פתח אותה.

אם אתה קורא את זה, הארי פוטר, אז אני הובסתי על ידי וולדמורט, והמשימה עכשיו בידיך.

למרות שזה אולי יזעזע אותך לגלות, זהו הסוף שקיוויתי בליבי שיתרחש. ברגעים אלה, אין זה נראה אפשרי שוולדמורט יובס על ידיי. ואז, בבוא הזמן, אהפוך בעצמי לאפילה שעליך לנצח, בשביל שתגיע לשיא כוחך. מכיוון שנאמר פעם שאולי תצטרך להרים את ידך על מי שלימד אותך, האחד שהכין אותך, האחד שאתה אוהב; נאמר שאתה אולי תביא למפלה שלי. אם אתה קורא את זה אז זה לעולם לא יקרה ואני שמח על כך.

עם זאת, הארי, אני אחסוך ממך את זה, את הלחימה לבד מול וולדמורט. אני כותב את זה, בהתחייבות אליך שאני אגונן עליך כל עוד אני יכול ולא משנה מה יקרה לי. אבל אם אני אכשל אז תדע שאני שמח על כך, בדרכי האנוכית.

עם פטירתי, לא יוותר מי שיתמודד מול וולדמורט כשווה חוץ ממך. צילו הארוך והנורא יוטל על בריטניה הקסומה, והרבה יסבלו וימותו בגלל זה. הצל הזה לא יעלם עד שתשמיד את מקורו, עד שתטהר את ליבה של האפלה. איך אתה אמור לעשות את זה, אינני יודע. אם וולדמורט לא יודע מהו הכוח שאתה נושא, אז גם אני לא יודע. אתה חייב למצוא את הכוח הזה בתוכך, אתה חייב ללמוד לשלוט בו, אתה חייב להפוך לשופט האחרון של וולדמורט, ואני מתחנן לפניך לא לעשות את השגיאה של רחמים כלפיו.

את השרביט שלי, שהשארתי לך במשמרת אצל מודי, אל תעז להניף מול וולדמורט. משום שכאשר אדון השרביט מובס, נאמנותו עוברת למנצח. כאשר תביס את שהביס אותי, אז יתמסר לך השרביט באמת; אך אם תניף אותו מול וולדמורט לפני כן, הוא יבגוד בך לבטח. שמור אותו מחוץ להישג ידו של וולדמורט בכל מחיר. אני אמור לייעץ לך שלא להניף את השרביט הזה כלל, אך

בכל זאת הוא חפץ בעל עוצמה גדולה, עוצמה שלה אתה אולי תזדקק במקרים נואשים. אך אם תניף אותו, עליך לחשוש תמיד מבוגדניותו.

בהעדרותי אין מנוס מנפילת הקסהמדרין לידי מאלפוי. שושלת מרלין הנצחית שהעברתי לך, תימצא באחריות אמיליה בונז עד שתהיה בגיל או בעוצמה המתאימים. אבל היא לא יכולה להתנגד למלאפוי להרבה זמן, לא כשאני לא שם וכשוולדמורט חזר לייעץ לו. בקרוב, אני חושב, משרד הקסמים יפול והוגוורטס יהפוך למבצר האחרון. למינרווה השארתי את המפתחות של הוגוורטס, אבל אתה לבדך יורשו, והיא תעזור לך כמה שהיא תוכל.

אלאסטור עכשיו מנהיג את מסדר עוף החול. תקשיב למילותיו היטב, גם לעצותיו וגם לסודותיו. אחת החרטות הגדולות של חיי היא שלא הקשבתי לו יותר ומוקדם יותר.

בכך שבסוף תביס את וולדמורט, אין לי ספק.

מכיוון שזו תהיה רק התחלת גורל חייך. גם בזה אני בטוח.

כאשר תביס את וולדמורט, כשתציל את המדינה הזו, אז, אני מקווה, תבין את המשמעות האמיתית של חייך.

אז מהר להתחיל.

שלך במיתה (או במה שזה לא יהיה),

דמבלדור.

נ.ב. הסיסמאות הן "מחיר עוף החול", "גורל עוף החול" ו"ביצת עוף החול", כשהן נאמרות מתוך המשרד שלי. מינרווה יכולה להזיז את החדרים האלו למקום שבו תוכל לגשת אליהם יותר בקלות.

הארי קיפל את הקלף ושם אותו חזרה במעטפה שלו, בפנים זועפות ומהורהרות ואז לקח את המגילה החתומה בסרט אפור מהמנהלת. כשהשרביט האפור הארוך בידו נגע בסרט, הוא נפל מיד; והארי פתח את המגילה וקרא אותו.

לכבוד הארי גיימס פוטר – אוונאס – ורס:

אם אתה קורא את זה, הבסת את וולדמורט.

ברכותי על כך.

אני מקווה שהיה לך זמן לחגוג לפני שפתחת את המגילה הזו, בגלל שהחדשות בה אינן מעודדות. במהלך מלחמת הקוסמים הראשונה, הגיע זמן בו הבנתי שוולדמורט מנצח, שבקרוב הוא יחזיק בכל.

בזמן קיצוני זה, הלכתי למחלקת המסתורין והפעלתי סיסמה שלעולם לא נאמרה בכל ההיסטוריה של שושלת מרלין הנצחית, ועשיתי דבר אסור ובכל זאת לא אסור לגמרי.

הקשבתי לכל הנבואות שאי פעם תועדו.

וכך למדתי שהצרות שלי הרבה יותר גרועות מוולדמורט.

מנביאים וחוזים מסויימים הגיעה מקהלה הולכת וגדלה של נבואות שעל העולם הזה נגזר להיחרב.

ואתה, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס, אחד מאלה שנובא שיהרסו אותו.

לו הייתי הוגן, הייתי צריך לסיים את קו האפשרויות שלך, לעצור אותך מלהיוולד, כמו שהשתדלתי לסיים את כל קווי האפשרויות האחרים שגיליתי באותו יום התוודעות נורא.

אבל במקרה שלך, הארי, ורק במקרה שלך, לנבואות סוף העולם יש פרצות, קטנות ככל שיהיו.

תמיד "הוא יביא לקץ העולם" ולא "יביא לקץ החיים".

אפילו כשנאמר שאתה תקרע לגזרים את הכוכבים בשמיים, לא נאמר שאתה תקרע לגזרים את האנשים.

ולכן, כשהתברר שהעולם הזה לא תוכנן לשרוד, אני הימרתי - פשוטו כמשמעו - הכל עליך, הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס. לא היו נבואות על איך העולם אולי ינצל, אז מצאתי את הנבואות שהכילו פרצות בחורבן; והבאתי לתנאים המוזרים והמסובכים שנדרשים בשביל שנבואות אלו יתקיימו. אני הבטחתי שוולדמורט יגלה לפחות אחת מהנבואות הללו, וכך (אף שמזה חששתי) דנתי את הורייך למוות והפכתי אותך למה שאתה. אני כתבתי רמז מוזר בספר השיקויים של אמך, למרות שלא ידעתי למה אני עושה זאת; וזה גרם לילי לדעת איך לעזור לאחותה, והבטיח שתקבל את אהבתה המלאה של פטוניה אוואנס. אני חמקתי, בלתי נראה, לחדרך באוקספורד, ונתתי לך את השיקוי שנותנים לתלמידים עם מחולל הזמן להארכת מחזור היממה שלהם בשעתיים. כשהיית בגיל שש אני ריסקתי אבן שהייתה על אדן החלון שלך, ועד היום אני לא יודע למה.

הכל בתקווה הנואשת שתוכל להעביר אותנו בעין הסערה, איכשהו תחריב את העולם אך עדיין תשאיר את אנשיו בחיים.

עכשיו שעברת את המבחן המקדים של הבסת וולדמורט, אני מניח את כל שיש לי בידיך, כל הכלים שאני מסוגל לתת לך. שושלת מרלין הנצחית, הפיקוד על מסדר עוף החול, את כל הוני ואוצרותיי, שרביט הבכור מאוצרות המוות, והנאמנות של אלה מחברי שיצייתו לי. השארתי את הוגוורטס בטיפול של מינרווה, כי אני חושב שיהיה לך זמן לכך, אבל אפילו הוא יהיה שלך אם תדרוש אותו ממנה.

דבר אחד אינני נותן לך, וזה את הנבואות. מהרגע שאעזוב הן ייהרסו, ושום נבואה חדשה לא תתועד, בגלל שנאמר שאסור לך לראותן. אם אתה חושב שזה מתסכל, תאמין לי כשאני אומר שאפילו שכלך לא יוכל לתפוס את התסכול שנחשך ממך. אני אמות, או אובד לך, או אלקח ממך באיזו דרך אחרת - הנבואות לא ברורות, כטבען - מבלי לדעת אי פעם מה העתיד באמת צופן לנו, או למה אני חייב לעשות את מה שעשיתי. כל זה הינו טירוף מוצפן ומוטב לך בלעדיו.

יכול להיות רק מלך אחד על לוח השחמט.

יכול להיות רק כלי אחד שאין לו מחיר.

הכלי הזה אינו העולם, אלא אנשי העולם, מכשפים ומוגלגים כאחד, גובלינים וגמדי בית וכולם.

כל עוד נותר שריד למין שלנו, הכלי הזה עדיין במשחק, אף שעל הכוכבים למות בשמיים.

ואם הכלי הזה יאבד, המשחק יסתיים.

דע את ערכם של כל שאר הכלים שלך ושחק כדי לנצח.

- אלבוס

הארי החזיק את המגילה לזמן רב, בוהה בכלום.

ובכן.

ישנם רגעים שבהם המונח "זה יסביר את זה" לא נראה כמספיק לתיאור המצב, ובכל זאת, זה יסביר את זה.

בהיסח הדעת, הארי גלגל את המגילה באגרופו, עדיין בוהה בכלום.

"מה כתוב שם?" שאלה אמיליה בונז.

"זהו מכתב התוודות," אמר הארי. "מסתבר שדמבלדור היה זה שהרג את אבן המחמד שלי."

"זה לא זמן לבדיחות!" קראה המכשפה הזקנה. "האם אתה הבעלים האמיתי של שושלת מרלין הנצחית?"

"כן," אמר הארי בהיסח דעת, מוחו היה עסוק במחשבות שהיו, על פי כל כימות אובייקטיבי, הרבה יותר חשובות.

המכשפה הזקנה ירבה ללא תזוזה בבסאה. היא סובבה את ראשה ונעלה את עיניה על מינרווה מקגונגל.

בינתיים מוחו של הארי, שעבר על יותר מדי אפשרויות בהצטלבות עם יותר מדי קווי-זמן, כמה מהם מערבים, פשוטו כמשמעו, מיליארדי שנים ותהליכי פירוק כוכבים, הכריז על פשיטת רגל קוגניטיבית והתחיל מחדש. בסדר, מה הדבר הראשון שאני צריך לעשות כדי להציל את העולם... לא, צריך לחשוב על זה יותר ממוקד, מה אני צריך לעשות היום... זאת אומרת, חוץ מלהחליט מה לעשות, וכדאי שלא אתעכב לפני שאסתכל מה שזה לא יהיה שדמבלדור השאיר לי בחדר ביצת העוף חול...

הארי הרים את עיניו מהמגילה המגולגלת והביט על פרופסור - על המנהלת מקגונגל, על עין-הזעם מודי ועל המכשפה הזקנה והמקומטת, כאילו הוא רואה אותם בפעם הראשונה. אם כי למעשה הוא באמת ראה את אמיליה בונז כמעט בפעם הראשונה.

אמיליה בונז, ראש המחלקה לאכיפת חוקי קסם, שאלבוס דמבלדור חשב שהיא מתאימה להוביל את הקסמהדרין, לפחות באופן זמני. שיתוף הפעולה שלה יהיה רב ערך, אולי אפילו נחוץ, עבור... עבור כל דבר שהארי יצטרך להתמודד אתו. דמבלדור בחר בה והוא שמע נבואות שהארי לא שמע.

אמיליה בונז, שחשבה שהיא מונתה לאחראית על שושלת מרלין הנצחית ומונתה למכשפה הראשית של הקסמהדרין, רק כדי לגלות שבמקומה התפקיד עבר, ככל הנראה, לילד בן אחת עשרה.

אתה תהיה, אמר קולו של הפלפאף בראשו של הארי, אתה תהיה מנומס עכשיו, אתה לא תהיה חתיכת אידיוט ארוך כמו שאתה תמיד. בגלל שגורל העולם עשוי להיות תלוי בזה. או שלא. אנחנו אפילו לא יודעים.

"אני נורא מצטער על כל זה," אמר הארי פוטר, ואז עצר כדי לראות איזו השפעה, אם בכלל, הניבה ההצהרה המנומסת זו.

"נראה שמינרווה חושבת," אמרה המכשפה הזקנה, "שאתה לא תפגע אם נדבר בכנות."

הארי הנהן. החלק הרייבנקלואי בראשו רצה לכלול את ההצהרה על היותו שונה מאנשים שמנסים בבוטות להתנשא מעליו בזמן שהם צועקים שהוא לא פתוח לביקורת, אבל הפלפאף הטיל על כך וטו. לא משנה מה היה לה לומר, הארי ישמע זאת.

"איני רוצה לדבר סרה על הנפטר," אמרה המכשפה הזקנה. "אבל מאז הזמנים הקדומים, שושלת מרלין הנצחית הועבר רק לאלה שהוכיחו היטב שהם לא רק אנשים טובים, אלא גם חכמים מספיק כדי לבחור יורשים שהם עצמם טובים וחכמים. הפסקה אחת, בכל מקום לאורך השרשרת, והשושלת עלולה לסטות ולעולם לא לחזור! זה היה מעשה משוגע מצד דמבלדור להעביר את השושלת למישהו כל כך צעיר, אפילו כאשר שזה היה מותנה בהבסתו של אתה-יודע-מי. כתם על מורשתו של דמבלדור, כך זה יראה." המכשפה הזקנה היססה, עיניה עדיין נעוצות בהארי. "אני חושבת שהכי טוב שאף אחד מחוץ לחדר לא ישמע על כך."

"אממ," אמר הארי, "את... לא ממש מעריכה את דמבלדור, אני מבין?"

"אני חשבתי..." אמרה המכשפה הזקנה. "ובכן. אלבוס דמבלדור היה מכשף יותר טוב ממני, אדם יותר טוב ממני, בדרכים רבות מכפי שאוכל לספור בקלות. אבל לאיש היו את הפגמים שלו."

"בגלל ש-, אממ. אני מתכוון. דמבלדור ידע כל מה שאמרת הרגע. על עצם היותי צעיר ועל איך שהשושלת עובדת. את מתנהגת כאילו דמבלדור לא היה מודע לכל העובדות הללו, או שפשוט התעלם מהן, כשעשה את הבחירה שלו. זה נכון שלפעמים אנשים טיפשים, כמוני, מחליטים החלטות משוגעות כאלה. אבל לא דמבלדור. הוא לא היה משוגע." הארי בלע, מוחה לחות שצצה פתאום בעיניו. "אני חושב... אני מתחיל להבין... שדמבלדור היה האדם השפוי היחיד, בכל זה, כל הזמן הזה. האדם היחיד שעשה את הדברים הנכונים ממה שהו שאפילו מתקרר לסיבות הנכונות..."

גברת בונז קיללה בשקט, שורה של קללות חריפות שגרמו למינרווה לנוע באי נוחות.

"אני מצטער," אמר הארי בחוסר אונים.

עין-הזעם גיחך, פניו המצולקות מתעוותות בחיוך. "תמיד ידעתי שדמבלדור זמם משהו שהוא לא גילה לנו אף פעם. בחור, אין לך מושג כמה קשה זה עבורי לא להשתמש בעין כדי להסתכל במגילה."

הארי מיהר לתחוב את המגילה לתוך נרתיק עור המוק.

"אלאסטר," אמרה אמיליה. קולה של המכשפה הזקנה עולה. "אתה אדם הגיוני. אתה לא יכול לחשוב שהבחור הזה יוכל להיכנס לגרביו של דמבלדור! לא היום!"

“דמבלדור”, אמר הארי, השם הרגיש מוזר על הלשון שלו, “באמת עשה הנחה אחת שגויה, כשהוא עשה את החלטותיו. הוא חשב שנילחם בוולדמורט במשך שנים, כולנו ביחד. הוא לא ידע שאביס את וולדמורט מיד. זה היה הדבר הנכון עבורי לעשות, זה הציל הרבה חיים בהשוואה למלחמה ארוכה. אבל דמבלדור חשב שיהיה לכם שנים ללמוד אותי, לבטוח בי... ובמקום זה הכל הסתיים בערב אחד.” הארי שאף אוויר. “את לא יכולה פשוט להעמיד פנים שנלחמנו בוולדמורט שנים ושכבר השגתי את אמונכם והכל? שאני לא אדפק על כך שהבסתי אותו מהר יותר ממה שדמבלדור ציפה?”

“אתה עדיין תלמיד שנה ראשונה בהוגוורטס!” אמרה המכשפה הזקנה. “אתה לא יכול לקחת את מקומו של דמבלדור, לא משנה מה היו כוונותיו!”

“בסדר, כל העסק הזה של 'נראה כמו ילד בן אחת עשרה'.” ידיו של הארי עלו, גרדו את אפו במקום בו משקפיו נחו. אני מניח שאני יכול רק להשתמש באבן, ולשנות את המראה שלי לבן תשעים...”

“אני לא טיפשה,” אמרה המכשפה הזקנה. “אני יודעת שאתה לא ילד רגיל. ראיתי אותך מדבר ללוציוס מאלפוי, ראיתי אותך מפחיד סוהרסן, וראיתי את פוקס ממלא את בקשתך. כל אחד עם שכל שראה אותך לפני הקסמהדרין – ובכך אני מתכוונת לעצמי ולכל היותר שניים נוספים – יכול היה לראות שאתה ספגת חלק כלשהו מהנפש המרוסקת של אתה-יודע-מי בלילה של העלמותו, אבל הכנעת אותה והשתמשת בידע שלו לטובה.”

הייתה שהייה קלה בחדר.

“ובכן, כן, ברור,” אמרה מינרווה מקגונגל. היא נאנחה ושקעה מעט בכסא המנהלת. “כמו שאלבוס ידע בבירור ישר מהתחלה, אבל סירב ברוב התחשבותו להזהיר אותי על כך בשום דרך שהיא.”

“נכון,” אמר מודי. “אני ידעתי את זה. כן. ברור לגמרי. לא הייתי מבולבל בכלל.”

“אני מניח שזה קרוב מספיק לאמת,” אמר הארי. “אז, אממ, מה הבעיה בדיוק?”

“הבעיה,” אמיליה בונז אמרה, קולה מאוזן לחלוטין, “שאתה תערובת מבעבעת ולא יציבה של תלמיד שנה הראשונה ואתה-יודע-מי.” היא עצרה, כאילו היא חיבתה למשהו.

“אני משתפר לגבי זה,” אמר הארי, כי נראה שהיא המתינה לתגובתו. “די מהר, למעשה. יותר חשוב, זהו לא משהו שדמבלדור לא ידע.”

המכשפה הזקנה המשיכה. “למסור את כל הונך ולהיכנס לחוב ללוציוס מאלפוי בשביל לשמור את החברה הכי טובה שלך מחוץ לאזקבאן, כמה שזה מראה את האישיות המוסרית המרשימה שלך, זה גם מראה שאתה לא יכול להשתלט על הקסמהדרין. אני יכולה לראות עכשיו שעשית את הדבר הנכון בשבילך, הדבר שהיית צריך לעשות כדי לשמור על השפיות שלך ולעצור את האופל הפנימי שלך. אבל אתה גם עשית דבר שאסור ליורש של מרלין לעשות. מנהיג סנטימנטלי יכול להיות הרבה יותר גרוע ממנהיג אנוכי. את אלבוס, הבעלים והמשרת של עוף חול, בקושי שרדנו – ואפילו הוא התנגד לך באותו היום.” אמיליה החוותה בכיוון של עין-הזעם מודי. “לאלאסטור יש קשיחות. יש ערמומיות. ועדיין אין לו את הכישורים להנהיג. לך, הארי פוטר, אין את החוזק, היכולת להקריב, כדי להנהיג אפילו את מסדר עוף החול. ובהתחשב במי שאתה, אסור לך לנסות להפוך לאדם כזה. לא עכשיו, לא בגיל הזה. תיישר ותאחה את הנפש החצויה שלך בזמןך שלך, אם אתה בכלל יכול. אל תנסה להיות הכושף הראשי של הקסמהדרין בזמן שאתה עושה את זה. אם

אלבוס חשב שזה היה רעיון טוב, הוא טווה סיפור נחמד יותר על חשבון מעשיות של העולם האמיתי. אני באמת חושבת שלבן אדם הייתה בעיה עם זה."

עניו של הארי היו מעט רחבות, בעודו מקשיב לכל זה. "אממ... מה את חושבת בדיוק שהולך כאן בפנים?" הארי נגע בראשו מעל אוזנו.

"אני מתארת לעצמי שיש בתוכך נשמה של ילד שנשאר אמיתי והגון, ומקבץ את כוח הרצון שלו על מנת לעצור את השריד של נשמתו של וולדמורט שמנסה לעכל אותו, אפילו כשהוא נוהם עליו שהוא רגשן וחלש – אתה צחקת כרגע?"

"סליחה. אבל ברצינות, זה אף פעם לא היה כזה רע. זה יותר דומה לכך שיש לי הרבה הרגלים רעים שאני צריך להפטר מהם."

"אהמ", אמרה המנהלת מקגונגל. "מר פוטר, אני חושבת שבתחילת השנה זה היה כזה רע."

"הרגלים רעים שנקשרו והפעילו זה את זה. כן, אלו הם קצת יותר בעייתיים." הארי נאנח. "ואת, הגברת בונז... אממ, מצטער אם אני טועה לגבי זה, אבל הניחוש שלי הוא שאת קצת נרגזת שהשושלת הלכה לילד בן אחת עשרה?"

"לא בדרך שאתה חושב", טענה המכשפה הזקנה. "אם כי זה טבעי בשבילך לחשוד בי. תפקיד הכושף הראשי של הקסמהדרין לא ימצא חן בעיני, אפילו בהשוואה לאימה שהיא המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. אלבוס שיכנע אותי בעניין, ואודה שזה לקח חתיכת שכנוע, אבל האמת היא שלא בזבזתי את הזמן שלו בויכוח שידעתי שאפסיד. אני ידעתי שאני אשנא את המשימה, ואני ידעתי שאעשה זאת בכל מקרה. מינרווה אמרה שיש לך כמות מסוימת של שכל ישר, במיוחד כשאחרים מזכירים לך אותו. אתה באמת יכול לראות את עצמך עומד בראש הבימה הגבוהה של הקסמהדרין? אתה בטוח שזה לא שריד של אתה-יודע-מי שמדמיין את עצמו מתאים לתפקיד או אפילו שואף אליו בכלל?"

הארי הוריד את משקפיו ועיסה את מצחו. צלקתו עדיין כאבה מעט, מהנזק שהוא עשה לה אתמול כשגירד אותה עד שתדמם באופן דרמטי דיו. "אכן יש לי שכל ישר, וכן, להיות הכושף הראשי של הקסמהדרין נשמע כמו עוגמת נפש רבה ועבודה שבמציאות לא מתאימה לי אפילו טיפה. הבעיה היא. אממ. שאני לא בטוח ששושלת מרלין הנצחית אומר רק להיות הכושף הראשי. שישנם, אממ. אני חושד... שישנם דברים אחרים מוזרים שבאים ביחד איתו. ושדמבלדור התכוון שאני אקח את האחריות על ה... דברים האחרים. ושהדברים המוזרים הם... בסיכוי טוב, חשובים להפליא."

"לעזאזל", אמר מודי. ואז אלסטור מודי חזר ואמר, "לעזאזל. ילד, אתה צריך בכלל לומר לנו את זה?"

"אני לא יודע", אמר הארי. "אם יש מדריך משתמש, לא הסתכלתי בו עדיין."

"לעזאזל."

"ואם העניינים האחרים ידרשו קשיחות והקרבה?" אמרה אמיליה בונז, עדיין רגועה. "אם יבחנו אותך כפי שנבחנת לפני הקסמהדרין? אני זקנה, הארי פוטר, אבל אני לא חסרת ידע לגבי תעלומות. ראית כיצד הצלחתי לקלוט את הטבע שלך כמעט במבט אחד."

"אמיליה, עין-הזעם מודי אמר. "מה היה קורה אם היית צריכה להילחם עם את-יודעת-מי אתמול בלילה?"

המכשפה הזקנה משכה בכתפייה. "אני הייתי מתה, אני מניחה."

"היית מפסידה," אמר אלאסטור מודי. "והילד-שנשאר-בחיים לא רק חיסל את וולדי, הוא גם סידר שחברתו הטובה הרמיוני גריינג'ר תחזור מהמתים באותו זמן שוולדי החזיר את עצמו. אין מצב או חצי-מצב שזו הייתה תאונה, ואני גם לא חושב שזה היה רעיון של דיוויד. איימי, האמת היא שאף אחד מאיתנו לא יודע מה שומר השושלת של מרלין צריך לעשות. אבל אין לנו את הסוג הנכון של שגעון לחרא הזה."

אמיליה בונז קימטה את מיצחה. "אלאסטור, אתה יודע שהתעסקתי עם דברים מוזרים בעבר. התעסקתי אתם די טוב, לדעתי."

"כן, את התעסקת עם החרא בשביל שתוכלי לחזור לחיים האמיתיים. אין לך את משוגע מהסוג שבונה טירה מהחרא וגר שם." מודי נאנח. "איימי, ברמה מסויימת את יודעת בדיוק למה אלבוס נאלץ להשאיר מי-יודע-איזו-עבודה בשביל הילד המסכן."

אגרופיה של המכשפה הזקנה נקפצו על השולחן. "יש לך מושג בכלל על האסון שזה יהיה לבריטניה? קרא לי שפויה, אבל אני לא יכולה לקבל את התוצאה הזאת! אני עבדתי יותר מדי לקראת היום הזה בשביל לראות את זה מתפרק עכשיו, דווקא עכשיו!"

"תסלחו לי," אמרה המנהלת מקגונגל בקול מדויק ומבטא סקוטי. "ישנה סיבה כלשהי למה מר פוטר לא יכול פשוט להורות לשושלת שמאדאם בונז היא היורשת לתפקיד הכושפת הראשית, אבל לא לכל דבר שנוגע למחלקת המסתורין, עד שהוא יגיע לגיל המתאים? אם אלבוס יכל לומר לשושלת למנות עוצר עד שוולדמורט מובס, ברור שהיא יכולה לעקוב אחרי הוראות מורכבות."

אט אט, מכת הפטיש הבלתי צפויה של שכל ישר נקלטה על ידי כל הנוכחים.

הארי פתח את פיו כדי להסכים למנות את אמיליה בונז בתור עוצרת עבור נושאים הקשורים בקסמהדרין, ואז היסס שוב.

"אממ," הארי אמר. "אממ. גברת בונז, אני ממש אעדיף אם את תנהלי את הקסמהדרין במקומי."

"בזה אנו מסכימים," אמרה המכשפה הזקנה. "שנסגור את העניין?"

"אבל –"

תסכול קצר עבר על הנוכחים. "מה הבעיה, מר פוטר?" אמרה המנהלת, בקול שאמר שהיא מקווה שזה לא משהו חשוב.

"אממ. אני חושב שיש כמה דברים שאני אולי אצטרך לעשות בהקדם האפשרי שעשויים... להתגלות כפוליטית שנויים במחלוקת, ובתמורה לכוח הפוליטי של השושלת שאמסור לגברת בונז אני הולך לרצות ממנה... אממ, שיתוף פעולה בכמה דברים."

אמיליה בונז החליפה מבט ארוך נוסף עם מינרווה מקגונגל. ואז היא הסתכלה חזרה על הארי פוטר.

"אני מתרעמת על בקשה זו!" אמרה אמיליה בונז. "ההיסוס שלך אומר לי שאתה חלש ולא רגיל למשא ומתן, ושסביר להניח שתכנע אם אדחוק בך."

הארי סגר את עיניו.

הארי אפל קצת יותר פקח אותן.

"בסדר", הארי אמר, "תני לי לנסח את זה מחדש. אני לא מתכוון להפריע לך בעבודתך על בסיס יומי או אפילו חודשי, אבל אני פשוט לא יכול לזרוק את האחריות האחרונה שדמבלדור השאיר לי. אני לא הולך לשלוח לך מכתבים מוזרים משום מקום, יכולים להתקיים דיונים קודם, אבל בנקודה מסוימת אני אולי אצטרך לתת לך פקודה. אם את מסרבת לפקודה אני אולי אאלץ לקחת חזרה את הסמכויות של השושלת על הקסמהדרין ואשלוט בו ישירות בעצמי. את יכולה להתמודד עם זה?"

"ואם אני אומר שלא?" אמרה המכשפה הזקנה.

קצת, קצת יותר אופל... "אין לי חלופה מוכנה בשבילך. אני יכול להתחיל בלשאול את אוגוסטה לונגבוטום מי היא חושבת שאולי יתאים ולהמשיך משם. אבל אולי יהיה חשוב שאנחנו נצמד לתוכניתו של דמבלדור ככל האפשר, כי אני לא יודע בדיוק למה הוא עשה את הדברים שהוא עשה, והוא חשב שאמיליה בונז צריכה להיות הכושפת הראשית לזמן מה. אני לא הולך לכפות עלייך את שמו של מרלין, אבל... לא, תשכחי מזה, אני הולך לכפות עלייך את שמו של מרלין, זה עשוי להיות חשוב בטירוף."

המכשפה הזקנה חשבה זמן מה, עיניה עברו מאדם לאדם סביב לשולחן. "אני לא מרוצה מזה, היא אמרה אחרי זמן מה. "אבל הקסמהדרין חייב להיקרא לסדר בקרוב. זה יספיק לבינתיים."

המכשפה הזקנה חיפשה בגלימותיה באיטיות והוציאה מוט קצר מאבן כהה.

היא מיקמה את המוט על השולחן לפני הארי. "קח את מה ששלך", היא אמרה. "ואז, במטותא ממך, תתן לי אותו בחזרה."

הארי מתח את ידו לקחת את המוט.

ברגע שאצבעותיו של הארי נגעו באבן הכהה –

– שום דבר לא קרה.

טוב, אולי מרלין לא היה בקטע של מלודרמה. זה יכול להסביר למה המורשת האחרונה שלו נראתה כמו מוט כהה קטן וצנוע. אם זה היה כל מה שנדרש בשביל שהוא יפעל, זה כל מה שיהיה בו.

הארי הרים את השושלת, וקימט את מצחו. "ברצוני למנות את אמיליה בונז כעוצרת שלי בפעולות הקשורות לקסמהדרין." ואז, כשצצה המחשבה שהוא צריך להגביל את ההצהרה לנקודת עצירה מסוימת, הארי הוסיף, "עד שאומר שחזרתי בי."

ואז הארי עשה פרצוף. הוא ציפה ליותר מהשושלת, אבל היא הייתה רק מפתח למקומות במחלקת המסתורין שבהם הוחזקו דברים מעניינים, או לחותמות שמאחוריהן מרלין ויורשיו גנזו דברים שצריכים שלא להיהרס אבל חייבים להיות שמורים מהמחזור הכללי. חוץ מזה, השושלת לא עשתה הרבה.

השושלת גם לא נותנת לך לעקוף את האיסור של מרלין. לא, אפילו לא אם גורל הגלקסיה היה בסכנה. אפילו לא אם האדם נראה הגיוני, ונדר בנדר הכובל ובכנות מאמין שהעולם עומד להיהרס אחרת.

מרלין חלם לטווח רחוק, על עולם שישרוד במשך עידנים ולא רק כמה מאות שנים. לעולם לא הייתה סיבה לא לשרוד לנצח, אם הכוחות המסוכנים באמת יוסרו ויישארו אבודים. לעומת זאת, פרצה אחת באמצעי ההגנה הופכת את השמדת העולם לעניין של זמן בלבד. יום אחד השושלת של מרלין תעבור לאדם הלא נכון. הוא יכול כמובן לדחות את האדם הלא ראוי, אבל בסופו של דבר הוא יעבור לידיים פגומות באופן עדין מדי מכדי שהשושלת תוכל לזהות. זה היה בלתי נמנע, כשמתעסקים עם בני אנוש, והארי היה צריך לזכור זאת לפני שהוא אוטם משהו היכן שמחזיקי השושלת העתידיים יוכלו להשיג אותו בחזרה – האסון שיגרור שימוש לרעה בו, שיקרה באופן בלתי נמנע מתישהו, יהיה חייב להיות פחות מהיתרונות שלו במשך אלפי השנים הספורים שלפני האסון.

הארי נתן לאנחה קטנה ועצובה להסתנן מפיו. מרלין, אידיוט שכמותך...

לחשוב את זה לא ביטל שום אמצעי הגנה אחרונים.

לא היה שום דבר בוער כרגע במחלקת המסתורין, אז הארי הניח את השושלת בזהירות בחזרה על השולחן.

"תודה לך," אמרה המכשפה הזקנה. היא הרימה את מוט האבן הכהה. "אתה יודע איך אני אמורה להשתמש בה כדי לקרוא את הקסהמדרין לסדר, או – לא משנה, אני פשוט אנסה להכות אתו על דוכן הנואמים. זה נראה מספיק ברור. לשאר המדינה, כמובן, אני הכושפת הראשית עד כמה שכל אחד חוץ מארבעתנו יודע."

הארי היסס, ואז הוא דמיין את הינשופים שהוא יקבל אם מישהו ידע שהוא יכול להורות לכושפת הראשית, ומה הוא זה יעשה לכוח המיקוח שלו עם אמיליה. "בסדר."

אמיליה תחבה את המוט חזרה לגלימותיה. "אני לא אגיד שזה היה עונג לעשות אתך עסקים, הילד-שנותר-בחיים, אבל זה היה יכול להיות הרבה יותר גרוע. אני מודה לך מאוד על כך."

הארי כבר הרגיש מודאג לגבי האיזון המדויק של יחסי הכוחות כאן, לפי הדרך שבה גברת בונז הגיבה. האחרים הסיקו, באופן הגיוני למדי, שבעיקר דיוויד מונרו הוא שתכנן את הדרך להבסת וולדמורט, מה שאומר שהם עדיין ממעיטים בערכו. זה עלול לקחת משבר מסוג זה או אחר, שבו הארי יוציא את כולם מהבוץ בהצלחה לשם שינוי במקום לפשל, לפני שאמיליה בונז תתחיל לכבד את סמכותו. או להאמין בה בכלל, למעשה... "אז," הארי אמר. "יש לך איזה מוזרות בשבילי שהיית מביאה לדמבלדור אם הוא היה פה?"

אמיליה נראתה מהורהרת. "אם אתה כבר שואל... אני יכולה לחשוב על שלושה דברים, אכן. הראשון, אין לנו מושג קלוש איזה פולחן שומש להקרבת אוכלי המוות והחזרת אתה-יודע-מי לחיים. זה לא תואם לשום אגדה ידועה, ועקבות הקסם מהפולחן נמחקו. ככל שההילאים שלי יודעים, הראשים של כולם נפלו מהצוואר שלהם ללא מעורבות של קסם. חוץ מוולדן מקנייר, שנהרג על ידי אש קסומה אחרי יריית הקללה ההורגת משרביטו. פולחן מסתורי ביותר, בהחלט." היא נתנה להארי פוטר מבט מדויק למדי.

הארי שקל את זה, בוחר את מילותיו בזהירות. וולדמורט אמר שהוא הטיל לחשי הגנה, אז הארי היה בטוח שהוא לא נצפה על ידי הילאים שחזרו בזמן, ובכל זאת... "אני חושב שזה עניין שלא צריך לחקור יותר מדי, הגברת בונז."

המכשפה הזקנה חייכה קלות. "אנחנו לא יכולים להיראות לא רציניים בחקירה של כל כך הרבה מקרי מוות של אצילים, הארי פוטר. כששמעתי את הסיפור שלך על הקרב האחרון של דיוויד, שלחתי חוקרים מסויימים שאני מחשיבה אמינים באיכות העבודה הרגילה שלהם. ההילאי נובס וההילאי קולון, למעשה, שזוכים לכבוד רב מחוץ למחלקה שלי. מצאתי שהדו"ח שלהם מרתק לקריאה." אמיליה עצרה. "יש אפשרות שאוגוסטוס רוקווד השאיר רוח רפאים –"

"גרשי אותה לפני שמישהו מדבר אתה," אמר הארי, מודע להלמות הפתאומיות של לבו.

"כן, אדוני," אמרה המכשפה הזקנה ביושב. "אני אשבש קצת את העיגון של הנשמה, ואף אחד לא יגלה כלום כשהתממשותה תיכשל. העניין השני הוא שהייתה זרוע אדם עדיין חיה שנמצאה בין הדברים של אדון האופל –"

"בלטריקס," הארי אמר. מוחו זינק לאחור, מקשר מחדש את מה שטראומה מתמשכת טשטשה. "אני חושב שזוהי הזרוע של בלטריקס בלק." "לסאת' לסטריינג' לא הוכרז כמי שאיבד הורה." "הו, לעזאזל, היא עדיין אי שם, כמובן. את יכולה להשתמש בזרועה כדי למצוא אותה איכשהו?"

אמיליה בונז עשתה מבט חמוץ. "אני מבינה. כפי שאמרתי, זרוע אנושית עדיין חיה נמצאה בין חפציו של אדון האופל, אבל היא נשרפה די בקלות."

"איזה אידיוט –" הארי עצר את עצמו. "לא, לא אידיוט. בגלל שלהשמיד מיד את החפצים האפלים זה מדיניות המחלקה. בגלל ניסיון העבר עם טבעות שבאמת היו צריכות להיזרק להר געש מידית. נכון?"

מודי ואמיליה נדו בתיאום. "ניחוש טוב, בן," אמר מודי.

זה אולי נראה בלתי נמנע שטיפשותו של הארי מהעבר תחזור אליו ותפגע בו באופן נוראי כלשהו מאוחר יותר, אבל לא הייתה שום סיבה שלא לנסות להסיט את העלילה. "אני מניח שכבר חשבת על זה," אמר הארי, "אבל הצעד הבא הברור הוא לפרסם את המקבילה שלכם לאזהרה בינלאומית על מכשפה רזה בלי יד שמאל. הו, ולהוסיף עשרים וחמישה אלף אוניות ממני – המנהלת, זה בסדר, בבקשה תבטחי בי בנושא זה – לפרס שיוצע."

"יפה אמרת." אמרה המכשפה הזקנה שרכנה קדימה מעט. "הנושא השלישי והאחרון... היה חלק אחד באמת מבלבל באירועי אמש, ואני סקרנית לראות מה תוציא ממנו, הארי פוטר. בין הגוויות נמצא גם ראשו וגופו של סיריוס בלק."

"מה?" צעק מודי, חצי מזנק מכיסאו. "חשבת שהיא באזקבאן!"

"אכן הוא שם," אמרה מדאם בונז. "בדקנו זאת מיד. שומרי אזקבאן דיווחו כי סיריוס בלק עדיין בתאו. ראשו וגופו של בלק הועברו לחדר המתים של הקדוש מנגו, והראו את אותה סיבת מוות כמו שאר אוכלי המוות, כלומר שהראש שלו נפל באופן ספונטני. סיפרו לי גם שסיריוס בלק הבוקר, ישב בפינת תאו מתנדנד קדימה ואחורה כשראשו בין ידיו. לא נמצאו אוכלי מוות כפולים אחרים. עדיין."

השתררה שתיקה מלאה בדברים מתקתקים וצווחים, כשהנוכחים שקלו את דברים אלו.

"אה..." אמרה מינרווה. "זה לא אפשרי אפילו לא בסטנדרטים של אתם-יודעים-מי, נכון?"

"הייתי חושבת כך גם כשהייתי בגילך, יקירתי," אמרה אמיליה. "זה הדבר השישי המוזר ביותר שראיתי אי פעם".

"אתה רואה, בן?" אמר מודי. "דבר כזה הוא למה אף אחד, אפילו אני, לעולם לא יוכל להיות מספיק פרנואידי". האיש המצולק היטה את ראשו, מביט בהרהור, כשעיניו הכחולה הבהירה המשיכה לשוטט כתמיד. "אח תאום, מוסתר משאר העולם? וולפוגה בלק ילדה תאומים, לא עמדה בלהרוג אחד, ידעה שפולוקס הזקן ידרוש את זה... לא, לא קונה את זה."

"יש לך רעיונות, מר פוטר?" אמרה אמיליה בונז. "או שמא זה עניין אחר אותו לא כדאי שהמחלקה שלי תחקור יותר מדי?"

הארי עצם את עיניו וחשב.

סיריוס בלק רדף אחרי פיטר פטיגרו, במקום להימלט מהמדינה כפי שהיה מציע השכל הישר.

מצאו את בלק באמצע הרחוב, מוקף גופות וצחק.

שום דבר לא נשאר מפטיגרו מלבד אצבע אחת.

פטיגרו היה מרגל של הטובים, לא סוכן כפול אלא מישהו שהתגנב וגילה דברים.

אחת התיאוריות הקונספירציות על פטיגרו הייתה שהוא היה אנימאגוס, שכן הוא היה טוב בחשיפת סודות אפילו בשנותיו בהוגוורטס.

סוהרסנים מוצצים כל קסם בסביבתם.

פרופסור קווירל אמר משהו על סוג מסוים של קסם שמסדר מחדש את הבשר כמו שנפח מוגלגי מעצב מחדש מתכת עם פטיש ומלקחיים...

הארי פקח שוב את עיניו.

"האם פיטר פטיגרו היה מטמורפמאגוס סודי?"

פניה של אמיליה בונז השתנו. היא השמיעה קרקור אחד ונפלה לאחור בכיסאה.

"כן, למעשה..." אמרה מינרווה לאט. "למה?"

"סיריוס בלק הטיל קונפונדוס על פיטר פטיגרו," קולו של הארי הסביר בסבלנות, "כדי להכריח אותו לשנות צורה ולהעמיד פנים שהוא בלק. בשלב שהשפעת הקונפונדוס פגה, פיטר כבר היה באזקבאן ולא יכל להשתנות חזרה. האסירים באזקבאן אומרים כל דבר אפשרי כדי לנסות לצאת, אז הם לא הקשיבו בזמן שפיטר פטיגרו צרח את הדבר הזה שוב ושוב עד שקולו גווע."

אפילו בפניו של עין-הזעם מודי נראתה הזוועה, באותו הרגע.

"במבט לאחור," אמר קולו של הארי, שנראה כאילו הוא פועל באופן אוטומטי לחלוטין, "הייתם צריכים לחשוד שהצלחתם לשלוח את אוכל המוות האחד הזה לאזקבאן בלי משפט."

"חשבנו שדעתו של מאלפוי מוסחת, לחשה המכשפה הזקנה. "שהוא רק ניסה להציל את עצמו. היו אוכלי מוות אחרים שהצלחנו להגיע אליהם, כמו בלטריקס –"

הארי נד בראשו, מרגיש כאילו צווארו וראשו נעים על מיתרי בובה. "המשרתת הקנאית והמסורה ביותר של אדון האופל, הגרעין הטבעי של התנגדות לכל מי שהתחרה עם לוציוס על שליטתו באוכלי המוות. אתם חשבתם שדעתו של לוציוס מוסחת."

"תוציאו אותו משם, אמרה מינרווה מקגונגל. קולה עלה לצרחה. "תוציאו אותו משם!"

אמיליה בונז הרימה את עצמה מכיסאה, והסתובבה אל האח –
"עצרי."

כולם הביטו בהארי בתדהמה, ומינרווה מקגונגל יותר מכולם.

נראה שמשוהו אחר השתלט על קולו של הארי. "יש לנו ארבעה דברים שעלינו לדון בהם. אדם חף מפשע נמצא באזקבאן במשך עשר שנים, שמונה חודשים וארבעה עשר יום. הוא יכול להישאר שם עוד כמה דקות. ארבעת הדברים האלה דחופים עד כדי כך."

"אתה – לחשה אמיליה בונז. "אתה לא צריך לנסות להיות אדם כזה, בגילך –"

"דבר ראשון. אני חושב שאני צריך להסתכל על הרישומים המשטורתיים המלאים על כל אוכל מוות אחר שהגיע לאזקבאן בזמן שדעתו של לוציוס הייתה מוסחת. תוכלי לייצר את זה עד הלילה?"

"בתוך שעה, אמרה אמיליה בונז. היא נראתה אפורה.

הארי הנהן. "שנית. אזקבאן נגמר. יהיה עליכם להתחיל הכנות להעברת האסירים לנירמנגרד או לכלא בטוח אחר נטול סוהרסנים, ולספק טיפול לחשיפה שלהם לסוהרסנים."

"אני, אמרה אמיליה. המכשפה הזקנה נראתה כפופה, קטנה יותר. "אני... אני לא חושבת, שאפילו עם... השערורייה הזאת, שמה שנשאר מהקסמהדרין יכוף לכך... ויש להאכיל את הסוהרסנים, לא בכמות שהזנו אותם עד כה, אבל חייבים לתת להם כמה קורבנות, או שהם יסתובבו בעולם, צדים חפים מפשע..."

"זה לא משנה מה הקסמהדרין אומר, אמר הארי. "כי – קולו של הארי נחנק. "כי – הארי לקח נשימה עמוקה, מייצב את עצמו. הוא חשב שהוא יכול לראות עכשיו את צורתו של העתיד המידי, לראות אותו נמתח לפניו כמו שביל זהב המואר באור שמש. האם גם זה נכתב, בספר של הזמן שאסור לי לראות? "כי אם אני צודק לגבי מה שבא בהמשך, מתישהו בקרוב מאוד, הרמיוני גריינג'ר, הנערה-שחזרה-לחיים, תלך לאזקבאן ותשמיד את כל הסוהרסנים שם."

"בלתי אפשרי!" פלט עין-הזעם מודי.

"מרלין, לחשה אמיליה בונז. "הו, מרלין היקר. זה מה שקרה לסוהרסן שדמבלדור 'איבד'. זה למה הם מפחדים ממך – ועכשיו גם ממנה?" קולה רעד. "מה זה, מה כל זה?"

אם הרמיוני מאמינה שהמוות יכול להיות מובס –

אם היא הייתה מסוגלת להאמין לפני כן ואם לא, היא תאמין עכשיו.

"מפתח מעבר מורשה לאזקבאן יהיה מוערך – קולו של הארי נשבר שוב. דמעות זלגו על לחייו.

היא לא יכולה למות. יש לי את ההורקרוקס שלה.

אבל הרמיוני לא צריכה לדעת על זה. לא לעוד שבוע אחד.

אם היא תהיה מוכנה לסכן את חייה כדי לסיים את זה –

”למרות שאני חושב, שהיא עשויה להגיע לשם, בדרכה שלה...”

”הארי?” אמרה המנהלת מקגונגל.

הארי בכה עכשיו, נשימות מחוספסות ענקיות פורצות ממנו. אבל הוא לא הפסיק לדבר. אי שם, פיטר פטיגרו חיכה בזמן שהארי בכה.

אי שם, כולם חיכו בזמן שהוא בכה.

”שלישית, איפשהו בתוך לחשי ההגנה של הוגוורטס. במקום מוגן ביותר. אבל היכן שמקרי חירום יוכלו להגיע לשם עם מפתח מעבר מחוץ לגבולות לחשי ההגנה. הולך להיות ב-ב-בית חולים עם אבטחה גבוהה. עם שומרים עוצמתיים מאוד, שנדרו את הנדר הכובל, לא, לא אכפת לי כמה זהב יעלה לשלם עבור נדרים, זה בכנות לא משנה יותר. ו, ואלאסטור מודי הולך לעצב את האבטחה, ולהגזים כמה שיותר עם הפרנויה מבלי להיות מוגבל על ידי תקציב, שפיות או שכל ישר, רק שצריך לפתוח את זה בקרוב.” לא יכול להפסיק לדבר כדי לבכות.

”הארי,” אמרה המנהלת, ”שניהם חושבים שהשתגעת, הם לא מכירים אותך מספיק כדי להבין. אתה צריך להאט את הקצב ולהסביר.”

במקום להסביר הארי הושיט את ידו לנרתיקו וסימן אותיות באצבעותיו, והוציא, אצבעותיו התאמצו, גוש זהב של חמישה קילוגרמים שגדול מאגרופו, מהניסוי שעשה הבוקר. הגוש השמיע חבטה גדולה כשנחת על השולחן.

מודי הושיט את ידו וטפח על הגוש בשרביטו, ואז גרונו השמיע קולו לא ברור.

”זה התקציב ההתחלתי שלך, אלאסטור, אם אתה צריך כסף במייד. ניקולס פלאמל לא יצר את אבן החכמים, הוא גנב אותה, דמבלדור לא ידע את הסוד ההיסטורי אבל מונרו ידע. ברגע שמבינים איך היא עובדת, האבן יכולה להחזיר אותך לבריאות ונעורים מלאים כל מאתיים שלושים וארבע שניות. שלוש מאות ושישים איש ביום. מאה שלושים וארבעה אלף ריפויים בשנה. זה אמור להספיק בכדי לעצור את כל הקוסמים בכל מקום, ואת כל הגובלינים וגמדוני הבית וכל מי שירצה מלמות. מזקנה או או מכל דבר אחר.” הארי ניגב את דמעותיו, שוב ושוב. ”לפלאמל היה יותר דם על הידיים ממאה וולדמורטים, על כל האנשים שהוא היה יכול להציל ולא הציל. כל הזמן הזה, מודי, אבן החכמים יכולה לרפות את כל הצלקות שלך, להחזיר לך את הרגל שלך, בכל רגע שפלאמל היה רוצה בכך. דמבלדור לא ידע. אני בטוח שהוא לא ידע.” הארי חייך ברעד.

”אני לא יכול לדמיין אותך בתור מכשפה צעירה, גברת בונז, אבל אני בטוח שזה הולם אותך. זה ייתן לך יותר כוח בשביל לנסות למנוע מהקסמהדרין מלהתעסק איתי, כי אם יצוץ להם הרעיון שהאבן זה משהו שהם יכולים להתעסק אתו בדרך כלשהי, מסים, פיקוח, לא אכפת לי, הוגוורטס הולכת לפרוש מבריטניה ולהפוך למדינה עצמאית. המנהלת, הוגוורטס אינו תלוי עוד במשרד הקסמים בשביל זהב, או לצורך העניין בשביל מזון. את רשאית לשנות את תוכנית הלימודים

כרצונך. אני חושב שאנחנו עשויים לרצות להוסיף כמה קורסים מתקדמים בקרוב, במיוחד בלימודי מוגלגים."

"האט!" אמרה מינרווה מקגונגל.

"רביעית -" הארי אמר, ואז עצר.

רביעית. להתחיל בהכנות להסרה מסודרת של חוק הסודיות ולספק ריפוי קסום בקנה מידה המוני לעולם המוגלגים. לאלה המתנגדים למהלך זה בדרך כלשהי לא ניתן לשלול את שירותי האבן...

שפתיו של הארי לא יכלו לדוז. לא 'לא זז', לא יכלו לזוז.

עם שישה מליארד מוגלגים שחושבים ביצירתיות על איך להשתמש בקסם...

שימוש בשינוי צורה לייצור אנטי-חומר היה רק רעיון אחד. זה אפילו לא היה הרעיון ההרסני ביותר. היו גם חורים שחורים וחלקיקים מוזרונים עם מטען שלילי. ואם חורים שחורים לא יכולים להיווצר בשינוי צורה כי הם לא היו קיימים עדיין כפי שהקסם הגדיר זאת במסגרת רדיוס מרחבי כלשהו, היה אפשר פשוט לייצר בשינוי צורה מלא פצצות אטומיות ומגפות שחורות שיכלו להתרבות לפני ששינוי הצורה יפוג והארי אפילו לא חשב על הבעיה במשך חמש דקות, אבל זה לא שינה כי הוא כבר חשב על מספיק. מישהו היה חושב על זה, מישהו היה מדבר, מישהו היה מנסה את זה. ההסתברות הייתה קרובה מספיק לוודאיות בשביל שזה לא ישנה.

מה קורה אם עושים מייצרים בשינוי צורה מלימטר קוב של קוורקים מסוג למעלה, רק קוורקי למעלה בלי שום קוורקי למטה בשביל לקשור אותם? הארי אפילו לא ידע, וקוורקים מסוג למעלה בהחלט היו סוג של חומר שכבר קיים. כל מה שצריך זה בן מוגלגים אחד שידע את השמות של ששת קוורקים ומחליט לנסות. זה היה יכול להיות השעון המתקתק של נבואת סוף העולם.

הארי היה מנסה להכחיש את המחשבה הזאת, או לתרץ אותה.

הוא לא יכל לעשות את שניהם.

זה לא היה דבר-שהארי-פוטר-יעשה.

כמו מים שזורמים במדרון, הארי פוטר לא לקח שום סיכון כשזה מגיע להשמדת העולם.

"רביעית?" אמרה אמיליה בונז, שנראתה כאילו הכו בה שוב ושוב בפנים עם פלנטה. "מה הרביעי?"

"לא משנה," אמר הארי. קולו לא נשבר. הוא לא התקפל בבכי. ישנם עדיין חיים שהוא יכל להציל ואלו היו עדיפים. "לא משנה. הכושפת הראשית בונז, אני נתתי לך את השליטה על הקסמהדרין. בבקשה השתמשי במעמד זה להכרזה בינלאומית שבקרוב כוח הריפוי של האבן יהיה זמין לכולם, ובינתיים, כל החולים הגוססים ישמרו בחיים בכל מחיר, לא משנה איזה קסם דרוש לכך. ההכרזה הזו היא בעדיפות ראשונה. לאחר שתעשי זאת תוכלי להציל את פיטר פטיגרו ולהורות למחלקה הקודמת שלך להתחיל בהכנות לסגירת אקבאן. ואז בבקשה תדאגי שמישהו יכין רשימה של כל אוכלי המוות שכלואים ומה נאמר במשפט שלהם והאם לוציוס מסיבה מוזרה לא התעניין בלהגן עליהם. תודה לך. זה הכל."

אמיליה בונז הסתובבה מבלי לומר דבר נוסף וזינקה אל האח כאילו היא עצמה עלתה באש.

”ומישהו, ” אמר הארי, קולו נשבר שוב עכשיו כשהכול כבר התחיל לזוז, ובכי לא עלה לו זמן, אם כי הרוב המכריע של החיים התלויים על כף המאזניים התבררו בלא ניתנים להצלה עדיין, ”מישהו חייב, שמישהו יספר לרמוס לופין.”